

РЕШЕНИЕ

№ 7069

гр. София, 18.12.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 30.11.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

**ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилка
Славина Влагова**

при участието на секретаря Ванюша Стоилова и при участието на прокурора Костов, като разгледа дело номер **10377** по описа за **2012** година докладвано от съдия Камелия Серафимова, и за да се произнесе взе предвид следното:

1

3

Настоящото касационно производство е по реда на чл.208 и сл.АПК, във връзка с чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма] от [населено място] срещу Решение от 03.07.2012 година, постановено по н.а.х.дело №11951/2011 година по описа на СРС,112състав, потвърждаващо Наказателно постановление №22-22011959/22.12.2010 година на Директор на Дирекция”Инспекция по труда”, с което на основание чл.414,ал.1 от КТ на [фирма] в качеството на работодател на основание чл.414,ал.1 от КТ за нарушение на чл.143,ал.2 от КТ е наложена имуществена санкция в размер на 1500 лева.

В касационната жалба се навеждат доводи за неправилност и незаконосъобразност на атакуваното съдебно решение. Твърди се, че при налагане на административното наказание са допуснати съществени процесуални нарушения в посока липсва на доказателства, че и към втората проверка ,лицето е престириало труд.Иска се отмяна на решението и отмяна на наказателното постановление.

В съдебно заседание,касаторът- [фирма],редовно и своевременно

призован, се представлява от управителя Д. Я., който поддържа жалбата на заявените основания.

Ответникът по касация-Дирекция”Инспекция по труда”-гр.С.,редовно и своевременно призован, се представлява от юрисконсулт Т., редовно упълномощена, която оспорва жалбата като неоснователна.

Представителят на СГП-прокурор Костов ,изразява становище за основателност на касационната жалба.

Административен съд-София-град,след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите,възраженията и изразените становища на страните, прие за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима,подадена в преклузивния срок по чл.63 от ЗАНН от процесуален представител на надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване.Разгледана по същество,същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

От събраните по делото доказателства е установено, че на 29.10.2010 година служители на Инспекция по труда” [населено място] извършили проверка за спазване на трудовото законодателство при касатора, при която установили, че лицето В. К. работи в ателие ,находящо се в Метростанция „Г.М.Д.”, помещение №3, стопанисвано от касатора на четири часа- половин работен ден. При проверката, работникът попълнил декларация , в която посочил, че работи на четири часа. Още същия ден, служител на Инспекция по труда [населено място] извършили повторна проверка в ателието, при което тоново заварили работникът К. да ремонтира обувки- в 15.17 часа. Работникът попълнил втора декларация ,в която посочил, че работното му време е от 10.00 часа до 14 часа. Въз основа на констатираното, срещу касатора е съставен АУАН за извършено от него нарушение на чл.143,ал.2 от КТ и въз основа на него- издадено наказателното постановление.

Районният съд е обсъдил подробно приложените по делото писмени доказателства и събраните в хода на процеса гласни такива и на тази база, правилно е приел,че касаторът е осъществил състава на нарушението, визирано в разпоредбата на чл.143,ал.2 от КТ забраняваща полагането на извънреден труд/чието легално определение е дадено в разпоредбата на чл.143,ал.1 от КТ сочи че, извънреден е трудът, който се полага по разпореждане или със знанието и без противопоставянето на работодателя или на съответния ръководител от работника или служителя извън установеното за него работно време, като в случая работникът К. на 29.10.2010 година е полагал извънреден труд - след работното му време до 14 часа и при непълнен работен ден- 4 часа дневно при петдневна работна седмица, като в 15.17 часа е заварен да престира работната си сила. По делото не се представиха доказателства, че положението от страна на К. извънреден труд попада в хипотезата на чл.144 от КТ, водеща до изключение от общата забрана за полагане на извънреден труд- в конкретно изброените хипотези извънредният труд да бъде разрешен, което от своя страна сочи, че работникът К. е полагал такъв без да са налице установените изключения и със знанието и без противопоставянето на работодателя . Неоснователен и доводът на процесуалния представител на касатора,че в акта и в наказателното постановление е допуснато съществено процесуално нарушение в посока непосочване в какво се изразява извършеното нарушение и нарушените разпоредби, защото и в акта, и в наказателното постановление ясно и недвусмислено е посочено в какво точно се изразява извършеното нарушение. След

като нарушението е доказано по несъмнен начин, както и участието на нарушителя в него ,то съвсем законосъобразно административно-наказващият орган е ангажирал административно наказателната отговорност на касатора и е наложил санкция в предвидения от Закона минимум- 1500 лева. Така определеното наказание е справедливо и съответно на извършеното нарушение и ще допринесе за постигане целите на наказанието, визирани в разпоредбата на чл.12 от ЗАНН и преди всичко да се поправи и превъзпита нарушителят към спазване на установения правов ред. Неоснователен е доводът на касатора ,че нарушението е маловажно по смисъла на чл.28 от ЗАНН, защото полагането на извънреден труд от страна на работника , без да са налице изключенията за това и със съгласието и без противопоставянето на работодателя, не може да бъде маловажен случай ,защото се засягат правата на работника- най- вече правото му на почивка, на възнаграждение.

Като е достигнал до този правен извод, СРС е постановил правилно решение ,което следва да бъде оставено в сила, а предявената срещу него жалба- отхвърлена като неоснователна.

Настоящата съдебна инстанция намира за уместно да отбележи и укаже на процесуалния представител на касатора- адвокат С., че разноси в касационното производство не се дължат и не се присъждат съгласно ТР №2/2009 година на ВАС на РБ.

Воден от гореизложеното и на основание чл.221,ал.2 АПК,Административен съд София- град

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ от 03.07.2012 година,постановено по н.а.х.дело №11951/2011 година по описа на СРС,112 състав.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.